

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 18. studenoga 2020. [\[Multimedia\]](#)

Djevica Marija – žena moliteljica

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Na našem putu katehezâ o molitvi danas susrećemo *Djevicu Mariju*, kao *ženu moliteljicu*. Majka Božja je molila. Kad je svijetu još uvijek nepoznata, kad je jednostavna djevojka, zaručnica čovjeka iz kuće Davidove, Marija moli. Možemo zamisliti tu djevojku iz Nazareta sabranu u molitvi, u stalnom dijalogu s Bogom, koji će joj ubrzo povjeriti njezino poslanje. Ona je već puna milosti i bezgrešna od začeca, ali ne zna još ništa o svom iznenađujućem i izvanrednom pozivu i olujnome moru kojim joj je brazditi. Jedno je sigurno: Marija pripada velikoj vojsci onih osoba ponizna srca koje službeni povjesničari ne uvrštavaju u svoje knjige, ali s kojima je Bog pripremio dolazak svoga Sina.

Marija ne upravlja samostalno svojim životom: čeka da Bog na njezinu putu uzme uzde u svoje ruke i vodi je gdje On želi. Ona je poučljiva i tom svojom raspoloživošću stvara preduvjete za velike događaje koji uključuju Boga u svijet. U Katekizmu se podsjeća na njezinu stalnu i brižnu prisutnost u dobrohotnom Očevu naumu i tijekom Isusova života (usp. *KKC*, 2617-2618).

Marija je u molitvi kad joj arkandeo Gabriel dolazi donijeti navještaj u Nazaretu. Njezin „evo me“ – tako mali a opet tako velik – kojim je natjerala sve stvorenje da poskakuje od radosti, prethodili su u povijesti spasenja mnogi drugi „evo me“, tolike poslušnosti s pouzdanjem, tolike raspoloživosti za Božju volju. Nema boljeg načina za molitvu od toga da se poput Marije stavimo u stav otvorenosti, srca otvorena Bogu: „Gospodine, što Ti hoćeš, kad Ti hoćeš i kako Ti hoćeš“. To jest, srce otvoreno Božjoj volji. A Bog uvijek odgovara. Koliki samo vjernici žive tako molitvu! Oni koji su najponizniji u srcu mole tako: s egzistencijalnom poniznošću, recimo tako; s jednostavnom poniznošću: „Gospodine, što Ti hoćeš, kad Ti hoćeš i kako Ti hoćeš“. I oni mole tako, ne srdeći se što su dani puni problemâ, nego hodeći ususret stvarnosti i znajući da u poniznoj ljubavi, u ljubavi prikazanoj u svakoj situaciji, postajemo oruđa Božje milosti. Gospodine, što Ti hoćeš, kad Ti hoćeš

i kako Ti hoćeš. To je tako jednostavna molitva, ali njome stavljamo svoj život u Gospodinove ruke: da nas On vodi. Svi možemo moliti tako, malne bez riječi.

Molitva zna ukrotiti nemir: ali mi smo tako nemirni, uvijek želimo stvari prije nego što ih i zaištemo i želimo ih odmah. Taj nemir nam čini zlo, a molitva zna ukrotiti nemir, zna pretvoriti ga u raspoloživost. Kad sam nemiran, molim i molitva mi otvara srce i čini me raspoloživim za Božju volju. Djevica Marija, u tih nekoliko trenutaka Naviještenja, znala je odagnati strah, premda je predosjećala da će joj njezin „da“ priskrbiti vrlo teške kušnje. Ako u molitvi shvaćamo da je svaki dan darovan od Boga poziv, tada raširujemo srce i prihvaćamo sve. Učimo reći: „Ono što Ti hoćeš, Gospodine. Obećaj mi samo da ćeš biti prisutan na svakom koraku moga puta“. To je važno: tražiti od Gospodina njegovu prisutnost na svakom koraku našega puta: da nas ne ostavlja same, da nas ne napušta u napasti, da nas ne napušta u teškim trenucima. Završetak molitve Očenaš glasi tako: milost koju me je Gospodin naučio tražiti od Gospodina.

Marija prati u molitvi čitav Isusov život, sve do smrti i uskrsnuća; i na kraju nastavlja i prati prve korake Crkve koja se tek rađa (usp. *Dj* 1, 14). Marija moli s učenicima koji su prošli kroz sablazan križa. Moli s Petrom koji je podlegao strahu i plakao zbog grižnje savjesti. Marija je tamo, s učenicima, usred muškaraca i žena koje je njezin Sin pozvao da čine njegovu zajednicu. Marija ne predstavlja svećenika među njima, to ne! Majka Isusova je ta koja moli zajedno s njima, u zajednici, kao ona koja pripada zajednici. Moli s njima i moli za njih. I, iznova, njezina molitva prethodi budućnosti koja samo što se nije zbila: po Duhu Svetom postala je Majka Božja i po Duhu Svetom postaje Majka Crkve. Moleći zajedno s Crkvom koja se rađa postaje Majka Crkve, prati učenike na prvim koracima Crkve u molitvi, iščekujući Duha Svetoga. U tišini, uvijek u tišini. Marijina je molitva tiha. U Evanđelju nam se prenosi samo jedna Marijina molitva: u Kani, kad moli svoga Sina za one siromašne ljude koji samo što se nisu osramotili na slavlju. Pa zamislimo samo to: slaviti svadbu i završiti je s mlijekom jer vina više nije bilo! Koja sramota! A ona? Moli i traži od Sina da riješi taj problem. Marijina je prisutnost sama po sebi molitva, a njezina prisutnost među učenicima na Posljednjoj večeri, iščekujući Duha Svetoga, je u molitvi. Tako Marija rađa Crkvu, ona je Majka Crkve. U *Katekizmu* se objašnjava: „U vjeri svoje ponizne službenice Božji dar – to jest Duh Sveti – nailazi na doček koji je očekivao od početka vremenâ“ (*KKC*, 2617).

U Djevici Mariji, prirodna ženska intuicija uzdignuta je njezinim jedinstvenim ujedinjenjem s Bogom u molitvi. Zato, čitajući Evanđelje, zamjećujemo da ona kao da ponekad nestaje da bi se zatim ponovno pojavila u ključnim trenucima: Marija je otvorena Božjem glasu koji vodi njezino srce, koji vodi njezine korake tamo gdje postoji potreba za njezinom prisutnošću. Tiha prisutnost majke i učenice. Marija je prisutna zato što je Majka, ali je prisutna također zato što je prva učenica, ona koja je najbolje naučila sve o Isusu. Marija nikada ne kaže: „Dođite, ja ću riješiti te stvari“, nego kaže: „Učinite ono što Vam bude rekao“, uvijek pokazujući prstom Isusa. Taj je stav tipičan za učenika, a ona je prva učenica: moli kao Majka i moli kao učenica.

„Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu“ (*Lk* 2, 19). Tako

evanđelist Luka prikazuje Majku Gospodinovu u Evandjelju djetinjstva. Sve ono što se zbiva oko nje na kraju nalazi svoj odraz u dubini njezina srca: dani puni radosti kao i trenuci najveće tame, kad se i ona muči razumjeti kojim putevima mora proći otkupljenje. Sve završava u njezinu srcu, jer je prošlo kroz talionik molitve i bilo njome preobraženo. Bilo da su to darovi Mudraca ili bijeg u Egipat, pa sve do onoga strašnog petka muke: sve to Majka čuva i nosi u svome dijalogu s Bogom. Netko je prisporodbio Marijino srce biseru neizmjernoga sjaja, koji je oblikovalo i sjaj mu povećavalo strpljivo prihvaćanje Božje volje kroz Isusova otajstva razmatrana u molitvi. Kako bi bilo lijepo kad bismo i mi mogli bar malo sličiti našoj Majci! Svojim srcem otvorenim Božjoj riječi, tihim srcem, poslušnim srcem, srcem koje zna primiti Božju riječ i pušta je rasti kao sjeme dobra Crkve.